

opusdei.org

A Prelátus 2009. októberi levele

A Prelátus a munka megszentelő értékéről ír, és a globális válság láttán levelében tisztább hitre, erősebb reményre és nagyobb szeretetre hív.

2009.10.13.

Drága gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Holnap, október 2-án hálát adunk Istennek az Opus Dei alapításának újabb évfordulójáért. Négy nappal

később, október 6-án pedig az Alapítónk szentté avatásának hetedik évfordulóját ünnepeljük. E két jeles nap közeledtével úgy gondolom, érdemes lenne elmélkedni azon, amit II. János Pál az Alapítónk *természetfeletti intuíciójának* nevezett[1]: a világ kellős közepén végzett mindennapi munka megszentelésén, azon, hogy ki kell használnunk a napi események kínálta alkalmakat, hogy válaszoljunk Istennek, aki állandó kapcsolatban akar lenni mindegyikünkkel. Tökéletesen érthető, hogy az Atyánk „örülten szerelmes lett”, amikor azokról a szavakról elmélkedett, melyeket Isten a prófétán keresztül mondott: *meus es tu, az enyém vagy*[2].

Tudjuk, hogy a munka, amely az emberi élet egyetemes és szükségszerű tényezője, eszköz arra, hogy gondoskodjunk saját és a családjaink szükségleteiről, az egység

köteléke az emberek között és egyben alkalom arra is, hogy tökéletesítsük magunkat. ***A munka ilyen megközelítése a keresztény ember számára egyre tágabbá és mélyebbé válik, mivel számára a munka részvétel Isten teremtő művében, aki megteremtette az embert, megáldotta, és azt mondta: Legyetek termékenyek, szaporodjatok, töltsétek be a földet és vonjátok uralmatok alá.***

Uralkodjatok a tenger halai, az ég madarai, és minden állat fölött, amely a földön mozog (Ter 1,28). Ezenkívül mivel Krisztus maga is dolgozott, a munka nekünk megváltott és megváltó valóság: nemcsak az ember életének egyik területe, hanem eszköz és út az életszentségre, olyan valóság, amelyet meg lehet szentelni és amely maga is megszentel.[3]

Az Atyánk szentté avatásakor II. János Pál szemléletesen beszélt erről

az ember teremtésének története kapcsán: *Az Úristen vette az embert és Éden kertjébe helyezte, hogy művelje és őrizze.*^[4] „A Teremtés könyve” – mondta a Szentatya – „(...) arra emlékeztet bennünket, hogy a Teremtő az emberre bízta a földet azért, hogy »művelje« és »őrizze« azt. A hívők a világ különböző területein való működésük közben hozzájárulnak ezen egyetemes isteni terv megvalósulásához. A munka és bármely más tevékenység, amelyet a kegyelem segítségével végzünk, a hétköznapi megszentelődés eszközévé válik.”^[5]

A Pápa már a boldoggá avatási szertartáson, 1992. május 17-én is a következőket mondta: Szent Josemaría „fáradhatatlanul hirdette az életszentségre és az apostolkodásra szóló egyetemes meghívást”. Majd hozzátette: „Krisztus mindenkit arra hív, hogy a mindennapi élet eseményei

közepette váljon szentté. Ebből fakadóan, ha az ember egységben él Jézus Krisztussal, *a munka egyben eszköz is a személyes életszentségre és apostolkodásra*, mivel Isten Fia a megtestesülés által bizonyos módon az ember egész életével és az egész teremtett világgal egyesült”.[6]

Újra beszélni az Opus Dei szellemiségének e fő eleméről nem pusztán ismétlés, hiszen mindig alkalmunk nyílik rá, hogy egyre mélyebben belemerüljünk annak kimeríthetetlen lelki gazdagságába és egyre hűségesebben éljük meg a gyakorlatban úgy, hogy közben számítunk Isten segítségére és az Atyánk közbenjárására. Amint Szent Josemaría gyakran hangsúlyozta: amíg lesznek férfiak és nők, akik szakmai munkát végeznek, lesznek emberek, akik e szellemiségtől hajtva megmutatják a barátaiknak és munkatársaiknak, hogy a keresztény tökéletességre, az életszentségre el

lehet jutni szakmai munkájuk megszentelése által, úgy, hogy együttműködnek Istennel a teremtés tökéletesítésében és Krisztussal abban, hogy megváltó műve gyümölcsöt hozzon.

Hallgassuk meg, mit mond erről Szent Josemaría: ***hétköznapi emberek vagyunk, egyszerű keresztények, akik a társadalom vérkeringésébe kapcsolódva élnek. Az Úr azt akarja, hogy éppen hivatásbeli munkánk révén váljunk szentté és apostolkodjunk. Azt akarja, hogy szenteljük meg magunkat a munka által, szenteljük meg a munkánkat, és segítsünk másoknak, hogy ők is szentté váljanak a munka által. Legyetek meggyőződve arról, hogy az Úr szerető Atyaként, szerető barátként vár rátok ebben a környezetben; gondoljatok arra, hogy felelősséggel végzett hivatásbeli munkátokkal nemcsak***

fenntartjátok magatokat, hanem közvetlenül szolgáljátok a társadalom előrehaladását, enyhítitek mások terheit, és támogatjátok a hátrányosabb helyzetű embereknek vagy népeknek segíteni hivatott helyi és világméretű kezdeményezéseket.^[7]

Többet kell gondolnunk a körülöttünk élőkre. Megtesszük ezt? Erőteljes apostoli buzgóság él a lelkünkben? A hivatásbeli munka és a velejáró kapcsolatok kiváló terepet nyújtanak a keresztségben kapott általános papság gyakorlására. Tartsuk ezt nagyon szem előtt idén, a papság évében.

Az Atyánk szavai erőteljesen visszhangzanak a jelenlegi időszakban, amelyet sok országban mély pénzügyi és foglalkoztatási válság jellemez. Ugyanakkor arra is emlékeztetnek, hogy a munka minden megnyilvánulása eszköz. Ezért azt is tanította nekünk, hogy **a**

világ javai nem rosszak. Az ember azonban lealacsonyítja őket, ha bálvánnyá emeli őket és leborul előttük. Megnemesednek, amikor – az igazságra és szeretetre törekvő keresztényi munka keretében – jóra való eszközzé változtatjuk őket. Nem szabad úgy hasznolnunk a gazdasági javakat, mint aki kincset keres. A mi kincsünk itt van (...)! Krisztus az, és szeretetünknek egészen órá kell irányulnia, mert ahol a kincsed van, ott van a szíved is(Mt 6,21).[8]

Ha a szakmai munkát önmagában célnak tekintenénk, nem pedig eszköznek, amely segít elérnünk az emberi élet végső célját – vagyis az Istennel, valamint Istenben a többi emberrel való közösséget –, akkor lealacsonyítanánk ezt a munkát, amely elvesztené legfőbb értékét. A természetfeletti felé zárt tevékenységgé válna, amelynek során egy teremtmény gyorsan

átvenné Isten helyét. Az így végzett munka nem lehetne eszköz arra, hogy együttműködjünk Krisztus megváltó művében, amelyet Názáretben dolgozva kezdett el és amely a Kereszten teljesedett be, ahol életét adta az emberiség üdvösségeért.

XVI. Benedek a közelmúltban ezekről a gondolatokról beszélt *Caritas in veritate* (Szeretet az igazságban) kezdetű enciklikájában, amelyben a társadalom jelenlegi globalizációjának összefüggésében ismerteti az Egyház társadalmi tanítását. A mai körülmények között hangsúlyozva, hogy **a legfontosabb tőke, amelyet elsősorban kell védeni és értékelni, maga az ember, a személy a maga teljességében**^[9], a Pápa azt emeli ki – a II. Vatikáni Zsinat nyomán –, hogy **az ember az egész gazdasági és társadalmi élet forrása, középpontja és végvélja.**^[10]

Azáltal, hogy az Isten képére és hasonlatosságára teremtett és Krisztus által az istengyermekség méltóságára emelt embert állítja a jelenlegi vita középpontjába, a Szentatya határozottan kinyilvánítja, hogy nem ért egyet azzal a determinizmussal, amely a politikai, gazdasági és társadalmi élet sok eszméje mögött áll.

Ugyanakkor a Pápa rámutat arra, hogy mekkora átalakító erő szabadul fel egy olyan társadalomban, amely lehetővé teszi a helyesen értelmezett szabadság – vagyis a szilárdan az igazságban gyökerező szabadság – gyakorlását. A nemzetek fejlődéséről a következőket írja: **igazság szerint az intézmények önmagukban nem elégségesek, mivel a mindenre kiterjedő fejlődés elsősorban megszólítás, amely éppen ezért a felelősség szabad és szolidáris vállalását jelenti mindenki esetében. Az ilyen fejlődés továbbá**

**a személy transzcendens
szemléletét követeli, és szüksége
van Istenre; nélküle vagy tagadjuk
a fejlődést, vagy kizárólag az
emberre bízunk, aki az
önmegváltás képességének
elővételezésébe zuhan, és ennek a
következménye végül egyfajta
elembertelenedett fejlődés
elősegítése lesz.[11]**

A jelenlegihez hasonló válságban,
amely oly sok emberre hat
közvetlenül, kettős veszély fenyeget:
egyrészt a naiv bizalom, hogy a
technika egyedül megold minden
problémát, másrészt pedig az, hogy
hagyjuk, hogy úrrá legyen rajtunk a
pesszimizmus vagy a lemondás,
mintha mindaz, ami történik,
kivédhetetlen lenne és a gazdasági
élet kikerülhetetlen
törvényszerűségeiből következne.

Mindkét hozzáállás téves és
veszélyes. Egy hívő embernek fel kell

használnia ezt a helyzetet arra, hogy
növekedjen az erények
gyakorlásában, jobban megélje az
anyagi dolgoktól való függetlenséget,
tisztá szándékkal tegyen mindent,
nélkülözze a felesleges javakat, és
még hosszasan sorolhatnám a többi
apró szempontot. Tudja továbbá,
hogy mindig Isten, az Atyánk
kezében vagyunk, és ha az isteni
gondviselés megengedi ezeket a
nehézségeket, akkor azzal az a célja,
hogy a rosszból is jót hozzunk ki:
Isten a görbe vonalakkal is
egyenesen ír. Olyan időket élünk,
amelyek kedvező alkalmat nyújtanak
arra, hogy megtisztuljon a hitünk,
megerősödjön a reményünk,
növekedjen bennünk a szeretet, és
hogy bármilyen munkát végzünk is,
azt szakmai szigorúsággal, tiszta
szándékkal végezzük és felajánljunk
mindent azért, hogy a társadalomban
a felelősségérzet és a szolidaritás
igazi formája éljen. Imádkozunk

azért, hogy a munkanélküliség súlyos problémája megoldást nyerjen?

A nehéz körülmények ugyanakkor olyan tartalékokat is előcsalhatnak minden egyes emberből, amelyek mindezidáig rejtve maradtak. A közelmúltban megjelent enciklika egyik legfontosabb tanácsa az, hogy tisztítsuk meg a szigorú igazságosság és a szeretet közötti kapcsolatot, anélkül, hogy e két erény gyakorlását különválasztanánk. E pillanatok nagy kihívása – mondja a Pápa – **éppen azt igazolja mind a gondolkodás, mind a magatartás számára, hogy nem csupán a társadalometika olyan hagyományos alapelvei nem homályosulhatnak el, mint az átláthatóság, a tisztesség és a felelősség, hanem a kereskedelmi kapcsolatokban az ingyenesség elve és az ajándékozásnak mint a testvériség kifejeződésének logikája is megtalálhatja a maga**

helyét a normális gazdasági tevékenység keretében, s meg is kell azt találnia. Ez jelenleg az ember igénye, ám maga a gazdaság logikája is ezt az igényt diktálja; egyszerre a szeretet és az igazságosság igénye.[12]

Eszembe jut az a tanítás, amelyet Szent Josemaría írásaiban és a legkülönbözőbb emberekkel való találkozásai során hirdetett. Egy szentbeszédben a következő szavakkal fordult az őt hallgatókhoz: *Legyetek róla meggyőződve, hogy az igazságosság önmagában sosem elegendő az emberiség nagy problémáinak megoldásához. Ha csupán az igazságosságot gyakoroljátok, ne lepődjete meg, ha az emberek megbántva érzik magukat. Az ember – aki Isten gyermeke – méltósága ennél sokkal többet követel. Szeretetnek kell áthatnia és kísérnie az igazságosságot, mivel édessé és*

istenivé tesz mindent: az Isten szeretet(1Jn 14,16). Bármit teszünk, mindent Isten szeretetéért kell tennünk, amely megkönnyíti számunkra, hogy szeressük a felebarátainkat, és amely minden földi szeretetet magasabb szintre emel.[13] Egy másik alkalommal, amikor arról kérdezték, hogy melyik a legfontosabb erény, amelyet egy üzletembernek ápolnia kell, azonnal így válaszolt: ***a szeretet, mivel az igazságosság önmagában nem elegendő (...). Mindig légy igazságos az emberekkel, és hagyd, hogy egy picit a szíved vezessen (...). Tedd meg a munkád révén, amit megtehetsz a többi emberért. És az igazságosság mellett gyakorold a szeretetet. Az igazságosság önmagában túl száraz, sok helyet hagy üresen.[14]***

A társadalom problémáinak eredményes megoldásához szükséges

keresztény fegyver a nagy szeretet az igazságosság iránt, amelyet minden pillanatban áthat a szeretet isteni erénye, valamint az egyes emberek szakmai felkészültsége. ***Tegyétek természetfölötti módon azt, amit természetes módontesztek-*** tanácsolta Szent Josemaría -, ***és utána vigyétek el ezt a buzgalmat a szeretet isteni erénye, a testvériség, a megértés, a szeretet, a keresztény szellemiség iránt a világ minden népéhez.***[\[15\]](#)

Figyelmeztetett arra is, hogy legyünk résen az olyan tanításokkal szemben, amelyek hamis, anyagi megoldásokat javasolnak a társadalmi problémákra: ***az emberiség valamennyi konfliktusának megoldásához mindössze keresztény igazságosságra és szeretetre van szükség.***[\[16\]](#)

E gondolatok nem mentik fel a keresztényeket – különösen a közéletben vagy a társadalomban

felelősségteljes feladatot betöltőket – az alól az erőfeszítés alól, hogy jól ismerjék a gazdaságot irányító törvényszerűségeket. **A szeretet nem zárja ki, sőt megköveteli a tudást, irányítja és belülről átlelkesíti azt** – mondja XVI. Benedek. – **A tudás soha nem csupán intelligencia kérdése. Kétségteljesen redukálni lehet számításokra és tapasztalati megfigyelésekre, ám ha bölcsesség kíván lenni, amely az alapelveknek és ezek végső céljainak fényében el tudja igazítani az embert, akkor a szeretet „sójával” kell megízésíteni. A cselekvés bölcsesség nélkül vak, a bölcsesség szeretet nélkül terméketlen. Akit valódi szeretet lelkesít, azt leleményessé teszi abban, hogy felfedezze a nyomor okait, megtalálja az ellene vívott harc eszközeit, és elszántan le is győzze a nyomort (VI. Pál: *Populorum***

***Progressio* kezdetű enciklika, 75).**

[17]

Igyekezzünk mélyebben megérteni az Egyház Tanítóhivatalának e tanításait és terjeszteni azokat, valamint a gondolkodásunk és mindennapi tevékenységünk részévé tenni.

Mint mindig, arra kérlek benneteket, hogy érezzétek nagyon magatokénak a szándékaimat. És ezek között természetesen az első helyen szerepel a Pápáért és a munkatársaiért való ima. Ebben a hónapban kerül sor ráadásul a püspöki szinódus Afrikával foglalkozó rendkívüli ülésére is. Kérjük a Szentlelket és Szent Josemaría közbenjárását, hogy Isten megvilágosítsa a Pápával együtt összegyűlő püspököket és tegye lelkileg nagyon gyümölcsözővé a gyűlésüket.

A Mű történetének egyéb
évfordulóira is sor kerül ebben a
hónapban, amelyekről azonban most
nem ejtek szót. Mindazonáltal
sürgető szükségét érzem annak, hogy
mindannyian egyre nagyobb
buzgalommal ismerjük meg Szent
Josemaría életének különböző
lépéseit. Azon finomságnak
köszönhetően, amellyel gondoskodott
arról, amit a Mennyország rábízott,
Isten, az Egyház – beleértve az
Egyház e *kis részét*, a Művet is –,
leányai és fiai, valamint minden
ember hűséges szolgája lett, köztük
azoké is, akik nem értették meg.
Nagyon lényeges, hogy kövessük őt
ezen az úton.

Minden szeretetemmél megáldalak
benneteket,

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2009. október 1.

[1] Vö. II. JÁNOS PÁL: az Opus Dei alapítójának boldoggá avatásán mondott szentbeszéd, 1992. május 17.

[2] *Iz* 43,1

[3] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que pasa*, 47

[4] *Ter* 2,15

[5] II. JÁNOS PÁL: az Opus Dei alapítójának szentté avatásán mondott szentbeszéd, 2002. október 6.

[6] II. JÁNOS PÁL: az Opus Dei alapítójának boldoggá avatásán mondott szentbeszéd, 1992. május 17.

[7] SZENT JOSEMARÍA: *Isten barátai*, 120

[8] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que pasa*, 35

[9] XVI. BENEDEK: *Caritas in veritate* (Szeretet az igazságban) kezdetű enciklika, 2009. június 29., 25. pont

[10] *Ugyanott*. Vö. *Gaudium et spes* kezdetű lelkipásztori konstitúció, 63

[11] XVI. BENEDEK: *Caritas in veritate* (Szeretet az igazságban) kezdetű enciklika, 2009. június 29., 11. pont

[12] *Ugyanott*, 36

[13] SZENT JOSEMARÍA: *Isten barátai*, 172

[14] SZENT JOSEMARÍA: egy családi összejövetel jegyzetei, 1972. november 27.

[15] SZENT JOSEMARÍA: egy családi összejövetel jegyzetei, 1974. június 2.

[16] SZENT JOSEMARÍA: egy családi összejövetel jegyzetei, 1974. április 14.

[17] XVI. BENEDEK: *Caritas in veritate* (Szeretet az igazságban) kezdetű enciklika, 2009. június 29., 30. pont

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2009-oktoberi-levele/> (2026.04.02.)